தமிழ் அகத்திணைப் பாடல்களும் கன்னட நாட்டுப்புறப் பாடல்களும் - ஓர் ஒப்பாய்வு

ஜெயலலிதா அ,*

அ கன்னடத் துறை, திராவிட பல்கலைக்கழகம், குப்பம்-517425, ஆந்திரா, இந்தியா.

Tamil Agathinai poems and Kannada folk songs - A comparison study

Jayalalitha a,*

^a Department of Kannada, Dravidian University, Kuppam-517425, Andhra Pradesh, India.

* Corresponding Author:
lalithajaya19@gmail.com

Received : 11-03-2020
Accepted : 12-08-2020

ABSTRACT

There is an emphasis in recent years on the study of literary and cultural parallel between Tamil and Kannada. This kind of research would enable one to arrive at Proto-Dravidian common cultural core. Anyhow my attempt is humble. I Try to make a comparison of the Akam (Love) poems. Which are found in Tolkappiyam and Sangam literature with some Kannada folk songs. Tolkappiyam says that the Akam poems of five division of land (Kurinji, Mullai, Marudam, Naidal and Paalai) should not mention the proper name of the characters. If we take a simple look at the different folk songs collection of Kannada, we note that there are no proper names of characters of such love songs. According to Tolkappiyam, the first grammar of Tamil, the concept of love is divided into 'compatible love' (*anbin inthinai*) and 'incompatible love' (*porundha Kamam*). We also come across such concept in the Kannada folk songs, which is explained in the theme of the song. There is a song of a man who is sitting on the bank of a river asking the girl permission to lean on her shoulder. The mention of a shoulder of a girl is a special feature mentioned in many Sangam poems.

Keywords: Agathinai, Kannada folk songs, KaikkiLai, Meyyuru PuNarchi, NatRiNai,

ஆசிரியர் குறிப்பு

முனைவர் ஜெயலலிதா, அவர்கள் தற்பொழுது குப்பம் திராவிட பல்கலைக்கழகத்தின் கன்னட மொழி மற்றும் மொழிபெயர்ப்பு துறையில் இணைப் பேராசிரியராக பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றார். பல இதழ்களில் ஆராய்ச்சி கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். இவர் தொல்காப்பியம், யாப்பருங்கலக்காரிகை போன்ற இலக்கண நூல்களைக் கன்னடத்திற்கு மொழிபெயர்த்துள்ளார். ஜெயகாந்தன் அவர் எழுதிய 'ஒரு வீடு ஒரு மனிதன் ஒரு உலகம்', இமயம் அவர்களின் 'கோவேறு கழுதைகள்' தமிழவன் அவர்களின்

‘வார்ஸாவில் ஒரு கடவுள்’, ‘ஷம்பால்’, எனும் நாவல்களையும் கன்னட இலக்கிய உலகத்திற்கு அறிமுகப் படுத்தியுள்ளார். கன்னட வசனங்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். இவருக்கு ‘நல்லி திசை எட்டு’, கர்நாடக சாகித்திய அகாடெமி விருது, குவெம்பு பாஷா பாரதி புத்தக விருது, பன்னீர் செல்வம் தவமணி பன்னீர் செல்வம் விருதுகளும் வந்துள்ளன. தற்பொழுது இவர் சங்க கவிஞர்களின் அகராதியொன்றைக் கன்னடத்தில் தயார் செய்துக்கொடிருக்கிறார்.

முன்னுரை

கடந்த சில ஆண்டுகளாகவே கன்னட இலக்கிய ஆய்வறிஞர்கள் தமிழ் மற்றும் கன்னட மொழிகளுக்கு இடையிலான பற்பல ஆராய்ச்சிகளை மேற்கொண்டு வருகின்றனர். கன்னட மொழியின் முதல் அணி இலக்கண நூலான ‘கவிராஜ மார்க்கத்தில் இடம்பெற்றுள்ள “காவிரியிலிருந்து அந்தக் கோதாவரி வரை இருக்கும் நாடு” (காவேரியிந்த மா கோதாவரிவரமிர்த நாடு) என்கிற சொற்றொடர் கன்னட நாட்டின் எல்லைகளை விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது (M.V. Seetharamayya, 2011). இந்தத் தொடரானது தொல்காப்பியச் சிறப்புப் பாயிரத்தில் இடம்பெறும் ‘வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடை தமிழ் கூறு நல்லுலகத்து’ எனும் வரியைப் போன்றே புகோள எல்லையைக் குறிக்கிறது (Jna. Maanikka vachagan, 2006). ‘ஆதலால் கவிராஜமார்க்கத்தின் வேர் வடமொழியின் பக்கம் போகாமல் திராவிடத்திற்குச் செல்கிறது’ என்று கன்னட அறிஞர்களான கெ.வி. சுப்பண்ணா, ஷ. ஷட்டர் ஆகியோர் கருதுகின்றனர் (Sha. Shattar, Abhinava, 2012). ஆதலால் பண்டைய கன்னட இலக்கியங்கள் மற்றும் கன்னட நாட்டுப்புறப் பாடல்களில் தோன்றும் பல விஷயங்கள் தமிழ் இலக்கியத்திலும் உள்ளன. இவை இவ்விரண்டு மொழிகளுக்கு இடையிலுள்ள ஒற்றுமையை வெளிப்படுத்துகின்றன.

ஆராய்ச்சி முறைகள்

பல திராவிட மொழிகளுக்கு இடையில் கன்னட மற்றும் தமிழ் மொழிகள் தான் மிக நெருக்கமான தொடர்பைக் கொண்டுள்ளன. இவ்விரண்டு மொழிகளிலும் பண்டைய கல்வெட்டுகள், இலக்கிய-இலக்கண நூல்கள் ஏராளமாக உருவாகியுள்ளன. சங்க காலத் தொகை நூல்களைப் பார்த்தால் இது தெளிவாகும். எருமை நாட்டு என்று சங்க இலக்கியம் குறிக்கும் இடம் கர்நாடகத்திலுள்ள மைசூரு. தமிழ் மற்றும் கன்னட மொழிகளின் உறவு மிகப் பழமைக் கொண்டது. ஆகையால் வடமொழியின் தாக்கத்திற்கு உட்படாத கன்னட நாட்டுப்புறப் பாடல்களில் தோன்றும் சில காட்சிகள் அகப்பாடல்களோடு எப்படிப் பொருந்துகிறது என்பதை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதற்காக சில கன்னட நாட்டுப்புறப் பாடல்களை தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டு அவைகளைத் தொல்காப்பியத்தின் களவியலோடும் சில அகப்பாடல்களோடும் ஒப்பிட்டு ஒற்றுமைகளைக் காண்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

விவாதம்

கன்னட நாட்டுப்புறப் பாடல்களின் வடிவம், இலக்கணங்களை மேலோட்டமாகப் பார்க்கும் போது அவை அகப்பாடல்களை விட வேறுபடுகிறது. ஆனால் அவற்றில் அடங்கியுள்ள பொருளைக் கூர்ந்து கவனித்தால் அவை அகத்திணை பாடல்களில் தோன்றும் பலவற்றோடு பொருந்துவது தெரியவருகிறது. அவற்றில் முக்கியமானவற்றை மட்டும் இங்குக் காணலாம்.

அகப்பாடல்கள் எல்லாவற்றையும் கவனித்தால் அவை கூற்றுகளாகவே அதாவது ஒருவர் இன்னொருவரோடு உரையாடும்படியாக அமைந்திருப்பது விளங்கும். கன்னட நாட்டுப்புறப் பாடல்களும் பெருமளவில் இத்தகைய கூற்றுகளாகவே அமைந்துள்ளன. மாமியார் - மருமகள், கணவன் - மனைவி, காதலன் - காதலி ஆகியோரின் உரையாடல்கள் எடுத்துக்கூறத் தகுந்தவையாகும்.

தொல்காப்பியத்தின் சூத்திரம் ஒன்று 'மக்கள் நுதலிய அகன் ஐந்திணையும் சுட்டி ஒருவர் பெயர் கொள்பெறார்' என்று அகப்பாடல்களின் இலக்கணத்தைக் குறிப்பிடும் (Na. Manikka vacakan, 2006). இது கன்னட நாட்டுப்புறப் பாடல்களுக்கும் ஒத்து வருவதைப் பார்க்கலாம். ஆனால் சில பாடல்கள் அதிலும் பக்தியைப் பொருளாகக் கொண்டிருக்கும் பாடல் மற்றும் கதை கூறும் பாடல்களில் இந்த மரபைத் தாண்டி ஆங்காங்கு பெயர் சுட்டி கூறுவதும் உண்டு. தொல்காப்பியத்தில் விவரித்துள்ளபடி ஒத்த அன்பு முதலியன இல்லாத உறவே கைக்கிளையாகும் (Na. Manikka vacakan, 2006). (பொ - 1) அதாவது தலைவன் தலைவி ஆகிய இருவரும் ஒத்த அன்பினராயிருத்தல் இன்றி தலைவன் மாத்திரம் தலைவியிடமோ, தலைவி மாத்திரம் தலைவன் இடமோ அன்பு கொள்ளுதல். இப்படிப்பட்ட பாடல்கள் கன்னட நாட்டுப்புறப் பாடல்களில் வெகுவாகக் காணப்படுகின்றன.

ஆற்றங்கரையில் ஒருவன் உட்கார்ந்து "இளந்தோள்களைக் கடனாய் கொடு சாய்ந்துகொள்கிறேன்" என்று கெஞ்சிக் கேட்கிறான். அப்பெண் அதனைப் புறக்கணித்து அவனை எச்சரிக்கிறாள் (Prabha, 2013).

"கடன் கேட்பதற்கு இதென்ன வேர்க்கடலையா? வீட்டார் பார்த்தால் வெட்டி போட்டுவிடுவார்கள். என் தோள் மேல் சாய்வதை விட தூசின் மேல் கிடப்பது நல்லது" என்கிறாள். இங்கு ஒருதலைக் காமம் இருப்பதைக் கவனிக்கலாம். பிற ஆடவன் தன்னைப் பார்ப்பதையும், தன்னுடலை தொடுவதையும் பொறுக்காத பெண் அவனுடன் காதல் புணர்ச்சிக்கு எப்படி இசைய முடியும்?

"கண்வைத்துப் பார்க்காதே மெய் தீண்டி அலையாதே

கணவன் உள்ளவளின் மேல் ஆசை உனக்கெதற்கோ" என்று நற்சொற்களால் அறிவுரை கூறுகிறாள்.

களவிற் கூட்டத்தில் காதல் தோன்றியதும் மெய்யுறு புணர்ச்சியில் ஈடுபடமாட்டார்கள். காதலுணர்வு வளர்ந்து, இனி இது இன்றி வாழ்தலரிது என்ற இறுதிக் கட்டத்தில்தான் இயற்கைப் புணர்ச்சி நிகழும். இதைக் காமக் கூட்டம், தெய்வப் புணர்ச்சி என்றும் அழைக்கிறார்கள். அப்போது தோன்றுகின்ற, காதலுக்கு வேண்டிய மற்றும் களவில் நிகளும் சிறப்பு காட்சிகளை தொல்காப்பியர் தம் (1043) சூத்திரமொன்றில்

“வேட்கை ஒருதலை உள்ளுதல் மெலிதல்
ஆக்கம் செப்பல் நாணாவரை இறத்தல்
நோக்குவ எல்லாம் அவையே போறல்
பறத்தல் மயக்கம் சக்காடு என்று அச்
சிறப்புடை மர்பினவை களவு என மொழிப”

என்று பட்டியலிடுகிறார். அந்தப் பட்டியலில் உள்ள சில அம்சங்கள் கன்னட நாட்டுப்புறப் பாடல்களிலும் காணக்கிடைக்கின்றன. வேட்கை அதாவது அடைய வேண்டும் எனும் அக நிகழ்வு ஆண் - பெண் இருவரிடமும் காணப்படுகிறது.

“காடு மேடுகளைத் தாண்டி, பள்ளத்தாக்குகளைத் தாண்டி, திருட்டுத்தனமாக, ஓடி வந்தேன் உனக்காக. காதலியே கரும்பு போன்ற இனிமையான உன் குரலைக் காட்டுவாய்” எனும் பாடலில் எவ்விதமான தொந்தரவுகள் வந்தாலும் காதலியைப் பெற வேண்டும் எனும் ஆவலால் தான் யாரும் காணாமல் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு வந்ததைக் காதலன் சொல்கிறான்.

“எருதுக்கென்று நீ வாயேன், எருமைக்கென்று நான் வருவேன் உட்கார்ந்தும், நின்றும் பேசலாம்” எனும் அவன் அழைப்புக்கு அவள் “தண்ணீர் கொண்டு வருவேன் எனச் சொல்லி நான் வருவேன், ஊருக்கென்று நீ வா, தொலைவில் நின்று நாம் பேசுவோம்” என்கிறான் (Sathish, 2003).

இன்னொரு பாடலில் காதலன் ஒருவன் “ஆடு காப்போம் வா, கூடி உறங்குவோம் வா, தாழம்பூ வனத்தில் பேசிய பேச்சு நினைவில்லையா மனதுள்” என ஏற்கனவே பகல் வேளையில் சந்திப்பதற்குத் தாங்கள் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தத்தை நினைவுபடுத்துகிறான்.

அதே சூத்திரத்தில் விவரித்துள்ள மற்றொரு அம்சம் ‘ஒருதலை உள்ளுதல் - அதாவது இடைவிடாது தன் காதலனை அல்லது காதலியை நினைப்பது. குறுந்தொகையின் (286) பாடலொன்றில் தலைவன் ‘உள்ளிக் காண்பேன் போல்வல்’ என்று சொல்வதன் மூலம் ‘முள் போன்ற பல்வரிசை அமிழ்தம் ஊறும் சிவந்த இதழை உடைய காதலியை இனி ஒருபோதும் நான் மறக்கமாட்டேன். எப்போதும் அவளை நினைப்பதுதான் எனக்கிருக்கிற வழி’ எனப் பரிதவிப்பதைக் காணமுடிகிறது.

இதே பொருளை விளக்கும் கன்னட நாட்டுப்புறப் பாடலொன்றில் காதலி ஒருத்தி தன் காதலனை நினைத்து ‘எப்பொழுதும் எனக்கு உன் நினைவு. நீ இன்றி என் உயிருக்கில்லை சமாதானம். சுண்ணாம்பின் காரணம் காட்டி வீட்டு முன்னால் வந்துபோ’ என வேண்டுகிறாள்.

தலைவன் தலைவியைப் பெறுதற்காக மழையைக் கூட பொருட்படுத்தாமல் இரவு குறிக்கண் வந்து நின்றதை ஐங்குறுநூற்றின் பாடலொன்று விளக்கும். கன்னட நாட்டுப்புறப் பாடலிலும் கிழத்தியைச் சேர விரும்பும் கிழவன் இரவில் வருவதை எடுத்துக் கூறுகிறார்.

“அழகிய முகம்கொண்ட பெண்ணே நீ தூங்காதே

இரவில் நான் வருவேன் தனிமையான இடத்தில் கூடுவோம்”

என்று சொல்கிறான். அதற்குச் சம்மதித்த அவள் ‘வருவேன் என் செல்லமே நான் வரும் வழி காத்திரு, வறண்ட வாய்க்கு இளநீர் கொண்டு வருவேன், காத்திருப்பாய்’ என்று பதிலளிக்கிறாள் (Vijay Kumar, 2011).

அதேபோல தொல்காப்பியத்தின் சூத்திரத்தில் (1045 'ஊரும் பேரும் கெடுதியும் பிறவும்..') கூறும்படியாக, 'ஊராயினும், பேராயினும், கெடுதியாயினும், பிறவாயினும் நீர்மையினால் தன் குறிப்புத்தோன்ற தலைவன் கூறும் பகுதியும் அகப்பாட்டில் உண்டு'. அதற்கு எடுத்துக்காட்டாக நற்றிணையின் (213) பாடலைக் குறிப்பிடலாம்.

“வளமுடைய பெருமலைகளே! வேலியாக உள்ள நமது சிற்றூர்தான் யாதோ? கொய்வதற்கான பருவத்தைக் கொண்டு இத்தினைப்புனத்தின் காவலும் உமது தானே?” எனக் கேள்வி கேட்பதன் மூலம் பேச்சுக்கு இழுக்கிறான்”

கன்னட நாட்டுப்புறப் பாடலிலும் தலைவன் தலைவியைப் பேச வைப்பதற்காக நீர் கேட்பது, நீ யாருடைய மகள் என்று கேள்வி கேட்பது போன்றவற்றைக் காணலாம் ([Puliyuru kecikan, 2007](#)).

“நீ யாருடைய மகள் கூறு அழகான பொம்மையே. சுருள் முடியும், அழகான பற்களும், நற்குணமும் கொண்ட நீ யாருடைய மகள்” என்று பேசுகிறான்.

‘மறைந்து அவன் காண்டல்’ என்பதும் கூடா களவியலில் கூறுகின்ற மற்றொரு அம்சமாகும். இதற்கு இணையான கன்னட நாட்டுப்புறப் பாடலொன்று இப்படி வருகின்றது.

“பெரிய மரத்தின் பின்னால் மறைந்திருந்து பார்ப்பவள், நீ யார்? அழகிய உன்னைக் கண்டு நிலம் உழ மறந்தேன்” என்கிற பாடலில் தலைவன் தன்னை காணாமல், தான் மட்டும் வனைக் காணவேண்டும் என்று தலைவி மரத்தின் பின்னால் நின்று கள்ளத்தனமாகப் பார்க்கிறாள். ‘காமம் நாட்டம் இன்மையின் ஏழுற இரண்டும் உள என மொழிப எனும் சூத்திரத்தில் சொல்வதைப்போன்றே இருவரின் கண்களும் கலந்து உள் வேட்கையை வெளிப்படுத்துகின்றன.

காதலர்கள் தாம் சந்திப்பதற்காக ஒரு தனிப்பட்ட இடத்தையும், குறியையும் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்வர். கலித்தொகையின் பாடலில் தலைவி “எம் மனையின் புறக்கடையில் காஞ்சி மரத்தின் கீழே குறிச் செய்தேன், ஆம்பல் என்னும் பண்ணை, குழலில் இசைத்துக் குறி செய்து வருவாயாக,” என்று தலைவனுக்குச் சொல்கிறாள் ([Tamizannal, 2008](#)).

கன்னட நாட்டுப்புறப் பாடலின் தலைவியோ, “நீ குரல் கொடுப்பதைக் கேட்டு நான் ஓடோடி வருவேன் காதலனே அந்த வயலுக்குள் நீ வருவாயா நான் கொடுத்த வாக்கு தவறாதவள்” என்று தலைவனை வீட்டுக்கு அருகிலுள்ள மக்கள் நடமாட்டமற்ற வயலுக்குள் அழைக்கிறாள்.

தலைவன் பிரிந்த வழி கலங்குவது அகப்பாட்டு மற்றும் நாட்டுப்புறப் பாடல் இரண்டிலும் சமமாக இடம் பெற்றுள்ளன. குறுந்தொகை பாடலில் தலைவி “என் கண்கள் இமை பொருந்தி உறங்க இயலாத வாயின்” என்று பிரிவைத் தாங்காமல் கலங்குகிறாள் ([Tamizannal, 2008](#)). ஐங்குறுநூற்றின் பாடலில் தலைவி “தலைவனோடு சென்ற என் நெஞ்சம் மீண்டும் என்பால் வந்து சேருமா? அல்லது அவ்விடத்தில் தங்கிவிடுமா?” என்று தவிக்கிறாள் ([Singara Vadivelan, 2003](#)).

இதுபோல் கன்னட நாட்டுப்புறப் பாடலில் தலைவி ஒருத்தி தலைவனின் பிரிவினை தாங்காமல், “என் ராசா! என்னை விட்டு நீ பிரிந்த நாளிலிருந்து சாப்பாட்டில் ருசியில்லை,

கண் மூடி தூங்கவில்லை” என்று தன் மனதின் வேதனையை வெளிப்படுத்துகிறாள் (K. Rekha, 2011).

“கற்பு வழிபட்டவள் பரத்தையை ஏத்தினும்

உள்ளத்தில் ஊடல் உண்டு என மொழிப”

என்று வரும் பொருளதிகாரத்தின் சூத்திரம் தலைவியின் குணம் இத்தகையது என்று கூறுகிறது (Na. Manikka vacakan, 2006). கன்னட நாட்டுப்புறப் பாடல்களின் தலைவியின் குணமும் இதற்குப் புறமானதல்ல.

“நறுமணத்தின் அரசர் பிற பெண்ணைக் கூடினால் மனைவி அதை யாருக்கும் சொல்லக்கூடாது. அவர் மனம் வெறுத்து வீட்டிற்கே திரும்பி வருவார்” எனும் பாட்டு மனைவிக்குப் பெரியோர் சொல்கின்ற அறிவுரையாகும்.

ஊரார் ‘உனது கணவன் வேறொரு பெண்ணுடன் கூடிச் சிரித்துக்கொண்டு இருக்கிறான்’ என அவர் கூறுகையில், தலைவி அதற்குத் தகுந்த பதில் உரைக்கிறாள்.

“சிரித்தால் சிரிக்கட்டும் அவர் சிரிக்கும் தாழம்பூ

நான் விரும்பி சூடிக்கொண்ட நறுமணத்தின் மலரை

அவளும் ஒருமுறை சூடிக்கொள்ளட்டும்”

எனப் பரந்த மனப்பான்மையை வெளிப்படுத்தினாலும், அதனை அவள் அமைதியாக ஏற்றுக்கொள்வதில்லை (Prabha, 2013). சில பாடல்களில் கணவனின் தவறுகளைத் தட்டிக் கேட்கிறாள்.

“எங்குப் போயிருந்தாய் என் ராசா

ஆடை ஏன் அழுக்கா இருக்கிறது

அங்கே ஒருத்தியுடன் கூடிக் கூத்தாடி

என் முன் வந்து இல்லை என்பதெதற்கு?”

பரத்தை வீட்டிற்குச் சென்று வந்த தலைவன் ஒருபோதும் அதை ஒப்புக்கொள்ளமாட்டான். ‘தான் போகவே இல்லை’ என்று சத்தியம் செய்வான். இது அகப்பாடல் மற்றும் கன்னட நாட்டார் பாடல்களில் சமமாகத் தோன்றும்.

அகத்திணையின் பாடலில் “அனையேன் ஆயின் அணங்குக என்! என மனையொட் தேற்றும் மகிழ்நன ஆயின்” என்ற வரிகளில் தலைவனின் குணம் வெளிப்படுகிறது (Puliyuru kecikan, 2006). பரத்தையுடன் காவிரியிலே புதுப்புனலாடி மகிழ்ந்தும், இன்புற்றும் சென்ற தலைவன் தன் மனைவியிடம் “தான் பரத்தையுடன் சேர்ந்து அப்படியெல்லாம் செய்து வந்தவனானால் அந்த தெய்வமே என்னை வருத்தும்” என்று பொய் ஆணையைக் கூறுகிறான்.

இதேபொருளில் வரும் கன்னட நாட்டுப்புறப் பாடலும் இருக்கிறது.

“கண்ணன் ஒருமுறை ருக்மிணியின் வீட்டிற்குச் செல்லாமல் சத்யபாமாவின் வீட்டில் தங்கியிருந்து காலையில் வருகிறான். காலையில் வீடு திரும்பிய கண்ணனிடம் ருக்மிணி கேட்கிறாள்: “சுவாமி நேற்றிரவு நான் தனியாகத் தவித்தேன் தாங்கள் எங்கே சென்றிருந்தீர்கள்? நல்லவன் கண்ணன் என்று நம்பி இருந்தேன், சொல்லுங்கள் சுவாமி,

இதென்ன நகத்தின் காயம்”. கண்ணன் பதில் அளிக்கிறான், “பெண்ணே தோட்டத்திலிருந்து பெரிய எலுமிச்சை மரத்தில் ஏறினேன் அதன் முள் பட்டு காயம் கொண்டேன்”

ருக்மிணியின் ஐயம் தீரவில்லை.

“உன்னுடைய பொன்னாடை எப்படி, எங்குக் கிழிந்தது சொல்லுங்கள் சுவாமி?” என்று கேட்கிறாள்.

“நண்பர்களோடு மல்யுத்தம் பயிற்சி செய்யும் போது கிழிந்துவிட்டது பெண்ணே நான் எந்த தவறும் செய்யவில்லை. வேண்டுமென்றால் சிவன் கோயில் முன்பு நெருப்பு மேல் சத்தியம் செய்கிறேன்” என்கிறான்.

இது கலித்தொகையின் பாடலை நினைவூட்டுகிறது. அந்த பாடலிலும் பரத்தை வீட்டிற்குச் சென்று வந்த கிழவனைக் கிழத்தி கேட்கிறாள்: “ஆற்றங்கரையில் நண்டு ஊர்வதால் உண்டாகும் சுவட்டினைப் போல உன் மேனியிலுள்ள நகக்குறிகளும், பற்குறிகளும் நீ செய்த தவறுக்குக் காட்சியாகாதோ?” அதற்குக் கிழவன் “என்னை வேறுபாடாகக் கருதாதே, நீ விரும்பினால் யான் தீயவன் அல்லன் என்பதற்குச் சத்தியம் செய்வேன்” என்கிறான் (Annamalai, 2003).

இப்படிப் பார்த்துக்கொண்டு போனால் அகப்பாடல் மற்றும் கன்னட நாட்டுப்புறப் பாடல்களுக்கு இடையிலுள்ள பல ஒற்றுமைகளைக் காணலாம்.

முடிவுரை

ஜார்ஜ் ஹார்ட் அவர்கள் வடநூலாரின் தொனிக் கோட்பாடு தென்னிந்தியாவில் தோன்றிய கவிதையியலின் தாக்கத்தினால் விளைந்த உத்தி என்று கருதுகிறார். அதை மேலும் உறுதிப்படுத்த வேண்டுமென்றால் தென் இந்தியாவிலுள்ள திராவிட மொழிகளின் நாட்டுப்புறப் பாடல்களைத் தொகுத்து அவற்றை ஒப்பாய்வு செய்ய வேண்டும். ஏனெனில் நாட்டுப்புற இயல்தான் வடமொழியின் தாக்கத்திற்குப் பெரிய அளவில் உட்படாமல் தன் தனித்தன்மையைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு வந்திருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட ஒப்பாய்வின் மூலம் நம் திராவிட மொழி குடும்பத்தின் சிறப்பை அறியலாம். மூலதிராவிட பண்பினை மறுசீராக்கலாம்.

References

- Annamalai, (2003), *Kalittokai, Koviluru madalayam*, Koviluru, India.
- Singara Vadivelan, (2003), *Ainkurunuru, Koviluru madalayam*, Koviluru, India.
- Sathish, E., (2003), *Janapata katana kite, Akshara publication*, Bangalore, India.
- Rekha, K., (2011), *Janapiriya janapata kitekala, Navakarnataka Publication*, Bangalore, India.
- Seetharamayya, M.V., (2011), *Kaviraja Margam (Ed), Kannada sahithya Parishath*, Bangalore.
- Prabha, N., (2013), *Janapata kitekala, Navakarnataka Publication*, Bangalore, India.
- Na. Manikka vacakan, (2006), *Tolkappiyam, Uma Publicataion*, Chennai, India.
- Puliyuru kecikan, (2006), *Akananuru, Paari Nilayam*, Chennai, India.

Puliyuru kecikan, (2007), Natrinai, *Paari Nilayam*, Chennai, India.

Sha. Shattar, (2012), Sangam Tamilagam maththu Kannada Naadu-nudi, *Abhinava Publication*, Bangalore, India.

Tamizannal, (2008), Kuruntokai, *Koviluru madalayam*, Koviluru, India.

Vijay Kumar, (2011), Janapata makaranta, *Mevi Publication*, Bangalore, India.

Funding: NIL

Acknowledgement: NIL

Conflict of Interest: NIL

About the License:

© The author 2020. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License